

“Υπάρχει συνευθύνη για το κατάντημα της χώρας”

Άρθρο του βουλευτή του ΛΑ.Ο.Σ. Α' Θεσσαλονίκης Άγγελου Κολλοκοτρώνη.

Η Ελλάδα, η χώρα η οποία από αρχαιότατων χρόνων λάτρευε τους ρήτορες, δείχνει να μην γοπετεύεται πλέον στον ίδιο βαθμό, από αυτούς και, κυρίως, να μην πείθετε πλέον. Ενέσκηψαν άλλωστε πολλοί από δαύτους εσχάτως. Πολιτικοί, δημοσιογράφοι, πολιτικοί αναλυτές, αυτόκλητοι πολυλογάδες, υποτιθέμενοι ειδικοί, έχουν χαλάσει την... “συνταγή”. Έτσι, χάθηκε το μεγαλείο της λατρείας των πολιτών προς τους ρήτορες, μαζί και η ίδια η ρητορική, που είναι συγγενής της επίσης αγνοουμένης διαλεκτικής.

Βρισκόμαστε στον κύκλο των χαμένων αξιών, σε όλα τα επίπεδα, μέσα στον οποίο χάνονται και οι πραγματικές αξίες, στην πολιτική και στην κοινωνία. Όπως, ας πούμε, η αξία της αλήθειας, η αξία της αξιοπρέπειας, της ειλικρίνειας, της φιλίας και η αξία του να νοιώθει κανείς το πρόβλημα του άλλου..

Στην παραζάλη του σάπιου πολιτικού μορφώματος που μας κυβερνά, δεν ξέρει κανείς τι είναι ποιός. Κυριαρχεί δηλαδή κάτι σαν το γνήσιο που έχει αναμειχθεί με την απομίμησή του. Έγιναν ένα κράμα, με εμφανείς τις

επιπτώσεις στις συμπεριφορές, όλων των παραγόντων του πολιτικού και κοινωνικού γίγνεσθαι.

Κάπως έτσι θα μπορούσε να περιγραφεί η ακαδημαϊκή άποψη, όλων των προβλημάτων που ταλανίζουν την ελληνική κοινωνία και πολιτική. Στη ζώσα πραγματικότητα οι αναλύσεις του είδους μπορεί να υπάρχουν υποσυνείδητα, αλλά εμφανίζονται με προφανή τραχύτητα και συγκρουσιακή διάθεση. Το πρόβλημα της χώρας σήμερα δεν είναι μόνο οικονομικό. Είναι ταυτόχρονα πολιτικό και κοινωνικό και εξόχως, κατά συνέπεια, πολύπλοκο.

Οι αντιδράσεις των πολιτών είναι βίαιες και

“Μόνο η αλήθεια μπορεί να αναστήσει την Ελλάδα και να τη σώσει από τον αφανισμό”.

κατά πολλούς δικαιολογημένες.

Η καρδιά του προβλήματος και των αντιδράσεων βρίσκεται σε μια “σύμβαση” μεταξύ κυβερνώντων και κυβερνωμένων, η οποία έχει παραβιαστεί και από τους δύο. Και σε μια ανοχή αμφοτέρων προς αλλήλους. Οι πολιτικοί είναι ψεύτες, λένε οι πολίτες. Οι πολιτικοί όμως δεν ήλθαν με... διαστημόπλοιο από άλλο πλανήτη, ούτε κατέλαβαν τα έδρανα του Κοινοβουλίου με το “έτσι θέλω”. Εξελέγησαν από αυτούς τους ίδιους τους πολίτες, οι οποίοι διαμαρτύρονται τώρα για τις ίδιες τις επιλογές τους. Υπάρχει ενδιάμεσα ένα καθοριστικό στοιχείο, το οποίο ξεκαθαρίζει απολύτως τα πράγματα. Ένας καταλύτης, που διαχωρίζει από το “κράμα” τον χρυσό -δηλαδή την αλήθεια- από τον σιδηροπυρίτη-δηλαδή το ψέμα-.

Ο “καταλύτης” περιγράφεται ως διαδικασία αποδοχής των πολιτών ότι οι πολιτικοί δεν του λένε όλη την αλήθεια. Και το ανέχονται. Ξέρουν ότι προεκλογικά λέγονται πολλά και μετεκλογικά τα πράγματα γίνονται κάπως διαφορετικά. “Στην πολιτική υπάρχουν πράγ-

ματα που λέγονται και δεν γίνονται και άλλα που γίνονται και δεν λέγονται”, είχε πει σε μια κρίση ειλικρίνειας κορυφαίος πολιτικός. Υπάρχει δηλαδή ένα είδος ανοχής των πολιτών απέναντι στο πολιτικό ψέμα και από εδώ ξεκινά το ξήλωμα της κάλτσας. Διότι τουλάχιστον σήμερα, μόνο με όρους αληθείας μπορεί να υπάρξει συνέχεια στο πολιτικό σύστημα.

Το κακό είναι ότι αυτό το πολιτικό σύστημα, παρά τα πρόσφατα παθήματά του, ακόμα δεν κατάλαβε τίποτα. Και επιχειρεί με ρητορικά σχήματα να πείσει τους πολίτες ότι η χώρα θα ορθοποδήσει, ότι όλα θα πάνε καλά και άλλα τέτοια παρήγορα, επί της κλίνης της εντατικής μονάδος...

Η συνευθύνη όλων είναι, κατά συνέπεια, προφανής. Ζούσαμε μέχρι τώρα την εικονική πραγματικότητα, με πολλές “πινελιές” επίπλαστης ευτυχίας, ευδαιμονισμού και ευφορίας. Ξοδεύαμε, Κράτος και πολίτες περισσότερο από εκείνα που αποκοτούσαμε με τον ιδρώτα μας και, απλώς τώρα έρχεται ο λογαριασμός.

Οι πολιτικές ηγεσίες έχουν προφανώς τις μεγαλύτερες έως εγκληματικές ευθύνες. Διότι δεν παραπλάνησαν απλώς τους πολίτες, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό τους.

Στο ερώτημα τι θα πρέπει να γίνει τώρα, η απάντηση ακούει στη λέξη αλήθεια, χωρίς εισαγωγικά. Ούτε οι δηλώσεις μετανόιας, ούτε οι προσευχές πρόκειται να μας σώσουν. Στην πανικόβλητη προτροπή “ο σώζων εαυτόν σωθείτω”, η ανταπάντηση απαιτεί ψυχραιμία, μέθοδο και αποτελεσματικότητα.

Το πολιτικό σύστημα μπορεί να σώσει τη χώρα, τη Δημοκρατία και τον εαυτό του, όταν μαζί με τους πολίτες αποδεχθούν την πραγματικότητα. Οι μεν να λένε την αλήθεια -κι ας πονάει- και οι δε να σκέφτονται δυο φορές πριν ψηφίσουν. Μια λύση είναι να ψηφίζουν αποδεδειγμένα έντιμους πολιτικούς!

